

A reveure, mossèn Ramon Oller

Dll, 20/07/2020 per Josep Frigola

[Vida per Àfrica](#)

Encara sento i ressona en el meu cor adolorit la teva feble i malaltissa veu des de l'habitació del Trueta. Feia dies que anava demanant notícies a la teva germana i, aquella tarda, ella era allà, al teu costat, i per última vegada segurament. Molt poc després, varen prohibir les visites dels familiars. Et va passar el mòbil i vàrem poder intercanviar unes breus paraules, ja massa feixugues per a tu. Finalment, el terror de la pandèmia i les urgències sanitàries, et tragueren de l'hospital i et confinaren a la residència dels companys capellans. Allà, t'hi vares [acomiar](#) d'aquest món al cap de pocs dies. Bé ho saps prou tu com van anar les coses, sembla estrany que, ara, jo t'ho vulgui explicar.

De fet, m'ho vull explicar a mi mateix, ho voldria explicar a tots. La mort es sol comportar com una lladre, però aquesta vegada s'ha comportat com una veritable mal cuada amb la teva família i els teus amics. Ni amanyagar-te la cara, ni dir-te adéu. Tanmateix, no crec que a tu t'hagi agafat desprevingut. Encara que t'hagi robat uns anys de vida, no t'ha robat el més essencial que és la vida. La mort, la veies a venir, estaves molt ben preparat i, tot i la pèrdua de consciència de les últimes hores, n'estic ben segur, vas acceptar amb molta pau que fes la seva feina de segar vides. Per a tu, la mort mai ha sigut un final absurd, sinó un passatge, una pasqua.

Ramon, ara tu ja no tens presses ni límits, però nosaltres -maleït sigui- estem sotmesos als esdeveniments. Encara no hem pogut celebrar els teus funerals ni els d'altres companys. El que sí et puc dir és que ens ha dolgut molt la teva partença. Moltíssima gent que et coneixia i t'estimava et recorda i plora. He d'anar de dret al gra i resumir, perquè tot el que s'ha dit i escrit sobre el teu tarannà de vida és fabulós. Tants elogis que, si ara mateix ho sentissis, et taparies les orelles amb els índexs en senyal de mitja vergonya i d'humilitat. De totes maneres, d'aquí endavant, no en facis massa cas, les orelles continuaran xiulant-te durant temps, ja sabràs a què és degut.

Admirem la teva manera de ser i d'estimar les persones, tant en l'àmbit de les teves relacions com a nivell dels grups o parròquies que tenies encomanades. A mi em sembla que et feies encara més responsable i t'escarrassaves el màxim envers els companys de ministeri, tot i que solem ser personal difícil, bestiar de mal aconduir. Em ve a la memòria el cas d'un gran amic comú. Va arregar un càncer irremeiable. Es rebel·lava contra la seva desgràcia i contra la mort que l'esclafava cada dia un pèl més. Va durar, va durar, i tu l'acompanyaves amb serenor, aportant pau interior i obrint esclletlles d'esperança. Va morir als teus braços reconciliat i aprenuérem una gran lliçó de vida.

En aquests moments, em toca esbrinar una mica millor com va sorgir la nostra amistat i com va anar creixent. Recordo que hi va haver un moment clau que ens va permetre desempallegar-nos de la relació entre interns, de companyonia d'estudiants, per passar a crear amistat. Era l'estiu del 1962. Vares ser promotor d'una excursió cap a Núria - Canigó - Beget. Saps perfectament com va anar tot. Conservo les fotos que vares fer. Érem cinc: un mossèn jove i quatre teòlegs ensotanats i coronats amb la tonsura. Jo havia pres la decisió de fer-me missioner d'Àfrica i volia acomiadar-me també de la nostra estimada terra. Hi va haver esbarjo, desfogament, pregària, converses a cor obert. La famosa flama del Canigó no va ser foguerada d'un dia, sinó que va deixar caliu d'amistat perenne. Al cap d'un grapat d'anys, el setembre de 1976, quan tornava de l'Alt Volta per a un període d'animació missionera aquí, em vares convidar a repetir jugada, tu i jo sols. Vàrem compartir a cor obert, muntanyes amunt i rostos avall, amb la mirada a l'infinit. L'intercanvi sobre els dos mons tan diferents on vivíem ens va enriquir. Valgui'ns Déu, en anar-te'n tu, m'adono que del grup ja només quedo jo. M'inscriu de seguida en la llista d'espera i Déu dirà.

Tot remenant fotos i papers he trobat una relíquia teva. Bé podem declarar-te sant a peu pla, en l'àmbit de tothom qui t'ha conegut. La relíquia és una quarteta mecanografiada per davant i per darrere, amb les monicions que vares fer durant la meva primera missa a Vila-robau, el 4 de juliol de 1965. L'havies guardat en els teus arxius durant molts anys fins que un dia me la vares oferir com a regal preuat. I tant que ho és de relíquia. En ella es reflecteix la teva essència més pura de ser bona persona, bon sacerdot i bon missioner. Eres tot just un novell, sense massa volada, però ja ho vares engaltar bé: "Estigueu contents i doneu gràcies a Déu - deies a la gent del poble- perquè un dia Déu va cridar un dels vostres vailets que ho deixés tot i el seguís, primer cap al Seminari de Girona i després cap a l'Àfrica... Aquest vailet és sacerdot des de diumenge passat i Déu li dóna tot un gran poble per estimar."

L'agraïment, te l'he fet i significat mil i una vegades. Però intento que sigui més solemne en aquesta ocasió. Cert, començant per la part material, mai t'agrairé prou la teva ajuda econòmica a les nostres activitats d'evangelització i promoció humana; vares organitzar campanyes de recollida amb grups de joves i en les parròquies. Quan tornava de vacances, no et descuidaves mai de convidar-me a passar uns dies a casa teva, predicar, fer una xerrada. La gent de La Celleria ho sap de sobres. Dit sigui de pas que, periòdicament, et rascaves fort la teva pròpia butxaca. Que ja és dir-ho tot.

Ramoon, em sents? Au vinga, nano! Ara que ens has deixat amb aquest fantàstic testimoniatge de vida, ets també l'esca perquè se'ns desperti una nova vocació. La que escau a la nostra última llesca de vida. Preparar el traspàs, preparar la pasqua. Mai com fins ara no havia pensat que fos una veritable vocació i que

tornar a dir 'present', talment com en les altres, no és cosa de mèrit, sinó de fidelitat. Deixar-se guiar, sense por, amb tota confiança. Posar-se entre els braços o a la falda d'aquest Déu Pare-Mare tan nostrat en Jesús. Visca la Pasqua. És el trumfo guanyador, carai.

Bé, Ramon, la joventut d'avui dia ha adoptat una maca expressió que utilitza per a l'acomiadament quotidià. ¿No creus que en podem fer també, ara mateix, el comiat de les nostres vides? 'Ens veiem!'